

Arrest

nr. 284 255 van 2 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIEGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER, loco advocaat C. HAUWEN, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 mei 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 augustus 2022 ten aanzien van verzoeker de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze luidt:

"A. Feitenrelaas

U, M.I.K.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 20 jaar oud te zijn. U bent Pashtoun van origine en Soennitisch moslim. U bent afkomstig van het subdorp Mullayan Khalai, dorp Kamalpur, district Qarghayi, provincie Laghman. Hier woonde u samen met uw ouders, uw broer en uw zus. Iedereen uit uw gezin woont daar nog steeds, behalve uw vader. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U ging niet naar school en mocht het huis niet vaak verlaten. U was dus meestal gewoon thuis bij uw moeder. Soms moest u overdag eten naar uw vader op het land brengen en soms spendeerde u ook de namiddag met uw vader op het land.

Uw vader werkte als landbouwer op de gronden van dorpelingen en het gebeurde soms dat hij een tweetal nachten achtereen niet thuiskwam. Op een bepaalde dag bleef uw vader na zijn werk van huis weg en drie dagen later werd zijn lijk teruggevonden in Bara Khalai. De personen die het lijk vonden, brachten uw maternale oom op de hoogte. Tien dagen later werd u aangesproken door twee gewapende personen die u vertelden dat uw vader lid was van de taliban en wenste dat u zich zou aansluiten bij de taliban na zijn dood. U begon toen lawaai te maken en liep weg van hen omdat u de taliban niet wou vervoegen. Ze vertelden u dat u door lawaai te maken nog niet van hen af was. Toen u dat allemaal aan uw moeder vertelde, bleek ook zij niet op de hoogte te zijn van het lidmaatschap van uw vader bij de taliban. Die avond ging u naar het huis van uw maternale oom en de volgende dag ontvluchtte u Afghanistan. Na uw vertrek uit Afghanistan zijn deze twee personen nog eens langsgekomen bij uw huis om achter u te vragen, enkel uw moeder was toen thuis.

U verliet Afghanistan in het midden van de herfst, maar u weet niet in welk jaar of welke maand dit was. U geeft aan dat u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië en Duitsland naar België reisde, waar u op 6/03/2021 toekwam. Op 9/03/2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende originele documenten neer: medische documenten met betrekking tot problemen met uw ribben veroorzaakt door de Roemeense en Servische politie en een inschrijvingsen participatiebewijs met betrekking tot Franse lessen in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Zo verklaarde u tijdens uw interview op DVZ dat er geen elementen zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken (Verklaringen DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden"). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS maakte u evenwel melding van problemen met uw ribben omwille van de behandeling door de Roemeense en Servische politie (CGVS, p. 2, 19). Ter staving legt u hier medische documenten van voor (zie map 'Documenten'). U geeft echter aan het begin van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aan dat het vroeger heel lastig was, maar dat het ondertussen beter is (CGVS, p. 2). Later in het interview geeft u aan dat u last heeft als het kouder weer is en dat u dan medicatie neemt voor de pijn (CGVS, p. 19). Het persoonlijk onderhoud vond echter plaats in de lente en uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt nergens dat u enige vorm van moeilijkheden ondervond omwille van uw probleem met uw ribben. Vandaar dat hier dan ook geoordeeld wordt dat er bij u geen bijzondere procedurele noden aanwezig zijn.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Zoals in elk persoonlijk onderhoud, werd u wel gewezen op het feit dat u op eender welk moment een pauze mocht vragen (CGVS, p. 2). U kreeg ook specifiek de optie geboden om af en toe recht te staan indien u op een bepaald moment ongemak zou ondervinden omwille van uw medisch probleem (CGVS, p. 2). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u hier op geen enkel moment gebruik van heeft gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste benadrukt het CGVS dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst merkt het Commissariaat-Generaal (CGVS) op dat u weinig zicht biedt op uw identiteit en nationaliteit. U dient namelijk geen enkel identiteitsdocument in (i.e., taskara of paspoort), noch van uzelf, noch van uw gezinsleden. U verklaart hieromtrent dat u uw taskara kwijtgeraakte in Macedonië toen u onderweg was naar België (CGVS, p. 4). Er dient hier opgemerkt te worden dat u vreemde verklaringen aflegt over het verkrijgen van dit document. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u namelijk dat u ongeschoold bent en van uw vader niet naar school mocht gaan (CGVS, p. 9), terwijl u dan in verband met uw taskara aangaf dat uw vader deze voor u liet maken om naar school te kunnen gaan (CGVS, p. 4). Dit doet dus wel wat vragen rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen. Zoals hierboven al werd aangegeven, dient u ook geen identiteitsdocumenten van uw familieleden in. Nochtans staat u wel nog steeds in contact met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 6). U zou dit dus aan hen gevraagd kunnen hebben.

Uit uw dossier blijkt ook dat u in Roemenië vingerafdrukken heeft afgegeven onder de naam L.I.(...). Geconfronteerd met deze vaststelling geeft u aan dat u M.I.L.(...) als naam had aangegeven en dat ze daar de M.(...) hebben weggelaten (CGVS, p. 4). Het lijkt echter vreemd dat de asielautoriteiten in Roemenië bewust uw voornaam zouden laten vallen. Bovendien gaf u toen ook een andere achternaam op. Toen u hiernaar gevraagd werd, liet u optekenen dat u daar 'niet van plan was om asiel aan te vragen'

(CGVS, p. 4). Het lijkt er dus op te wijzen dat u getracht heeft de (Roemeense) asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het dient hier ook opgemerkt te worden dat u tijdens uw interview op DVZ aangaf dat u geen andere namen gevoerd had (DVZ, punt 3), waardoor ook kan worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties bewust op een fout spoor wou zetten. Bovenstaande elementen komen uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede.

Daarnaast merkt het CGVS op dat u tijdens het persoonlijk onderhoud geen zicht geeft op uw vertrekdatum uit Afghanistan. Als er u gevraagd wordt wanneer u Afghanistan verlaten heeft, zegt u dat u dit niet precies weet. Ook het jaar of de maand waarin u vertrok kan u niet aangeven en ook op de vraag hoelang het geleden is dat u Afghanistan heeft verlaten, blijft u het antwoord schuldig. Het enige dat u aangeeft is dat het midden herfst was toen u vertrok (CGVS, p. 8). Nochtans blijkt uit uw interview op DVZ dat u daar wel een vertrekdatum gegeven heeft (DVZ, punt 10). Volgens uw verklaringen daar zou u midden november 2020 uit Afghanistan vertrokken zijn en was u ongeveer 4,5 maand onderweg naar België. Het zou dus relatief eenvoudig moeten zijn om dan aan te geven wanneer u ongeveer uit Afghanistan bent vertrokken. Het is uitermate vreemd dat u tijdens het persoonlijk onderhoud niet eens het jaar kan aangeven of zelfs niet kan aangeven hoeveel jaar het geleden is dat u vertrok, terwijl u dit op DVZ vrij specifiek kon weergeven. Hierdoor rijst dan ook het vermoeden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bewust vagere informatie gaf om essentiële informatie achter te houden, wat uw algemene geloofwaardigheid verder doet afbrokkelen.

Hiermee samenhangend biedt u ook weinig zicht op uw activiteiten in Afghanistan en bijgevolg dus ook uw achtergrond. Volgens uw verklaringen ging u niet naar school en was u van 's ochtends tot 's avonds meestal gewoon thuis bij uw moeder. Soms ging u eten brengen naar uw vader en soms moest u hem helpen terwijl hij aan het werk was. U verklaart dat u het merendeel van de tijd het huis niet mocht verlaten, dus dat u altijd thuis bleef (CGVS, p. 10). Volgens uw verklaringen moet u op het moment van uw vertrek echter al meerderjarig geweest zijn en u was bovendien het oudste kind van uw ouders. Het is heel moeilijk te geloven dat u uw tijd in Afghanistan op een dergelijke manier zou doorbrengen. Zeker indien in rekening genomen wordt dat deze verklaringen niet stroken met de ondernemendheid die u tentoonspreidt in België met betrekking tot uw scholing en werk. U verklaart namelijk dat u reeds een vast werkcontract heeft in België en dat u ook taallessen volgt (CGVS, p. 2-3, 5; zie map 'Documenten'). Het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud dan niet eens kan aangeven welk jaar het momenteel is, is uitermate vreemd te noemen (CGVS, p. 5). Van iemand die werkt en school volgt in België kan namelijk verwacht worden dat die toch minstens in staat is om het huidige jaar aan te geven. Bovendien wenst het CGVS er hier nog eens uitdrukkelijk op te wijzen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangaf dat u de taskara liet aanmaken om naar school te gaan, waardoor er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw verklaringen omtrent uw gebrek aan scholing (CGVS, p. 4). Het lijkt er eerder op dat u uw verklaringen bewust oppervlakkig houdt en dat u zo weinig mogelijk informatie probeert te delen. Echter, van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, kan verwacht worden dat die alle relevante elementen deelt omtrent zijn persoonlijke omstandigheden waardoor er een correcte beoordeling van diens achtergrond kan gemaakt worden. U slaagt er niet in om een dergelijk beeld te bieden op uw activiteiten en persoonlijke omstandigheden in Afghanistan, wat uw algemene geloofwaardigheid wederom naar beneden haalt.

Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de oorzaak van uw medische problemen. Op DVZ verklaarde u dat u een rib brak in Servië nadat u door een andere vluchteling geslagen werd. U stelt daar dat u in Roemenië naar de dokter ging, maar daar een behandeling weigerde omdat u deze behandeling pas wou opstarten op uw eindbestemming (DVZ, punt 32). Echter tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan dat deze gezondheidsproblemen veroorzaakt werden door de Roemeense en Servische politie (CGVS, p. 19). Het feit dat u ook hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt, doet uw algemene geloofwaardigheid verder afbrokkelen.

Ten tweede maakt u het lidmaatschap van uw vader bij de taliban niet aannemelijk. Allereerst dient opgemerkt te worden dat u verklaart dat uzelf en uw moeder niet op de hoogte waren van het feit dat uw vader lid was van de taliban (CGVS, p. 3, 11-13) en dat u de twee talibs die u aanspraken niet geloofde toen ze zeiden dat uw vader lid was van de taliban (CGVS, p. 14). U geeft echter ook aan dat uw vader verschillende keren weg van huis ging, om dan enkele dagen later terug naar huis te komen. Aangezien u verklaart dat uw vader een landbouwer was die normaal gezien zes dagen in de week werkte (CGVS, p. 9-10), is het dus merkwaardig dat hij dan soms enkele dagen op rij verdween. Het is daarbij vreemd dat deze elementen bij u geen vermoedens deden rijzen over de mogelijke andere activiteiten van uw vader. Zeker aangezien u aangeeft dat de taliban in uw regio 's nachts vrij actief was (CGVS, p. 11). U

verklaart dat u hem hier een keer naar vroeg, maar dat hij toen kwaad werd en u geslagen heeft (CGVS, p. 12-13). Ook uw moeder was volgens u niet op de hoogte van uw vaders lidmaatschap bij de taliban. Slechts nadat u de expliciete vraag gesteld werd hoe het kan dat zij hier niet van op de hoogte was, gaf u aan dat ze uw vader hier een of twee keer naar gevraagd heeft, maar dat ook zij door uw vader werd geslagen (CGVS, p. 14). Dat u dergelijke informatie slechts na een expliciete vraag aanhaalde, doet dan ook vermoeden dat u uw relaas verder opbouwde naarmate uw persoonlijk onderhoud vorderde. Bovendien blijkt uit bovenstaande verklaringen dat u wel enig vermoeden had dat uw vader met andere activiteiten bezig was, hetgeen in strijd is met uw eerdere beweringen dat u niet op de hoogte was van de activiteiten van uw vader en dat u de twee talibs die u benaderden na de dood van uw vader niet geloofde met betrekking tot zijn lidmaatschap bij de taliban.

Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat u tijdens uw interview op DVZ aangaf dat uw moeder wel op de hoogte was van uw vaders activiteiten bij de taliban (CGVS vragenlijst, punt 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u aan dat u deze fout wou aangeven toen uw gehoor werd voorgelezen en dat u toen de boodschap kreeg om dit met uw advocaat te bespreken (CGVS, p. 14). Echter, helemaal aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u spontaan aan dat er een fout stond in uw DVZ interview, maar daar haalde u dit gegeven niet aan. U zei enkel dat er in het verslag stond dat u al op de hoogte was van uw vader, maar dat dit niet klopte. Uw verklaring werd specifiek nog eens herhaald tijdens het persoonlijk onderhoud en er werd toen ook gevraagd naar andere opmerkingen over het DVZ interview. U zei toen dat enkel dat gegeven verkeerd werd geschreven (CGVS, p. 3). Aan uw verklaring dat dit om een fout in het DVZ interview ging, kan dan ook geen belang gehecht worden aangezien dit haaks staat op uw eerdere verklaringen.

Daarnaast geeft u aan dat de taliban tegen u zei dat uw vader wou dat u, na zijn dood, lid zou worden van de taliban (CGVS, p. 11). Het is dan erg vreemd dat uw vader nooit met u zou spreken over zijn activiteiten bij de taliban en zijn wensen omtrent uw toekomst. U was op het moment van de feiten namelijk al meerderjarig en bovendien verklaart u dat u 'altijd thuis was' en dat uw vader niet wou dat u voor 'andere mensen werkte' (CGVS, p. 10). Het is weinig aannemelijk dat hij u hiervan niet op de hoogte zou brengen, zeker aangezien u hele dagen thuis zat en voor de rest niets anders deed. Op de vraag waarom hij dit niet tegen u vertelde, antwoordt u enkel dat u dat niet weet (CGVS, p. 13).

Ten slotte dient hier opgemerkt te worden dat u tijdens uw eerste interview op DVZ verklaarde dat uw vader gedood werd door de taliban (DVZ, punt 13). Het is dus enorm merkwaardig dat u tijdens uw latere interviews dan aangeeft dat uw vader lid was van de taliban. Een tegenstrijdigheid omtrent een dergelijk belangrijk element in uw relaas doet bijgevolg vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen en lijkt erop te wijzen dat u uw asielaanvraag aan het opbouwen bent naarmate de procedure loopt. Als u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u dat u daar ook gezegd had dat u niet wist door wie uw vader werd gedood (CGVS, p. 12). Dit is echter niet iets dat zomaar verkeerd genoteerd gaat worden. Bovendien is dit ook een gegeven dat u spontaan hebt aangehaald op DVZ. Er wordt daar namelijk enkel gepeild naar de verblijfplaats en datum van overlijden.

Ten derde heeft u het CGVS niet kunnen overtuigen van het feit dat uw vader overleden is. Allereerst verklaarde u op DVZ dat uw vader ongeveer 2 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan gedood werd door de taliban (DVZ, punt 13). Zoals hierboven al opgemerkt werd, is het enerzijds uitermate vreemd dat u hier aangeeft dat uw vader door de taliban gedood werd. Anderzijds legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment van het overlijden van uw vader. Tijdens uw eerste interview op DVZ spreekt u namelijk over 2 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, maar tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u dan aan dat uw vader ongeveer 10 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan stierf (CGVS, p. 12). Aangezien het hier om een significant verschil gaat, kan dit hier niet aan een vergissing toegeschreven worden. Het feit dat u over een dergelijk ingrijpende gebeurtenis als het overlijden van uw vader danig tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze verklaring dan ook in ernstige mate.

Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de vindplaats van het lijk van uw vader. U geeft initieel aan dat het lijk van uw vader in Bara Khalai gevonden werd (CGVS, p. 11), maar later spreekt u over Haji Khali (CGVS, p. 12). Het is opmerkelijk dat u hier verschillende verklaringen over aflegt. Bovendien geeft u aan dat inwoners van Bara Khalai het lijk van uw vader zouden gevonden hebben en daarna uw maternale oom op de hoogte brachten (CGVS, p. 11, 13). Het is wel straf dat inwoners van een ander dorp uw vader zouden herkennen en meteen ook zouden weten dat ze dan uw maternale oom op de hoogte moesten brengen. Het is bovendien vreemd dat ze naar uw maternale oom zouden stappen en niet rechtstreeks naar u.

Daarnaast is het opvallend dat u verklaart dat u flauwviel toen u het lichaam van uw vader zag en dat u pas de volgende dag, nadat uw vader al begraven was, terug wakker werd (CGVS, p. 13). Het feit dat u voor een dermate lange duur het bewustzijn verloor, tart alle verbeelding. Het is bovendien opmerkelijk dat de begrafenis zou plaatsvinden zonder dat u, als oudste zoon en plaatsvervangend gezinshoofd, aanwezig was. Aangezien er op deze manier geen verdere informatie kan gevraagd worden over de begrafenis en bijgevolg ook de aanwezigen, lijkt u zich hier – nogmaals – te verschuilen achter vage verklaringen. Dat u over een dergelijk essentieel element in uw asielaanvraag geen concrete verklaringen kan afleggen, bevestigt opnieuw de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het overlijden van uw vader.

Bovenstaande elementen, in combinatie met het feit dat uw verklaringen omtrent de dood van uw vader weinig doorleefd overkomen, zorgen ervoor dat u het CGVS er dan ook geenszins van heeft kunnen overtuigen dat uw vader overleden is. Bovendien legt u geen enkele documentatie neer met betrekking tot de identiteit en het overlijden van uw vader.

Concluderend kan gesteld worden dat u in het algemeen vaag blijft bij uw verklaringen omtrent de dood en het lidmaatschap van uw vader bij de taliban. U lijkt het argument dat u niet op de hoogte was van zijn lidmaatschap bij de taliban te gebruiken als onaannemelijk excuus om weinig informatie te geven. Als alle bovenstaande elementen en tegenstrijdigheden in overweging genomen worden, kan geconcludeerd worden dat u er niet in slaagt om op afdoende wijze hard te maken dat uw vader effectief lid was van de taliban én dat hij effectief overleden is.

Ten vierde slaagt u er ook niet in om uw persoonlijke problemen met de taliban aannemelijk te maken. Vooreerst dient gewezen te worden op het feit dat u er niet in geslaagd bent om het lidmaatschap en de dood van uw vader aannemelijk te maken (cfr. supra). Aangezien deze twee elementen rechtstreeks gerelateerd zijn aan uw eigen problemen met de taliban, wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag bij voorbaat al ondermijnd.

Daarnaast dient er ook gewezen te worden op het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten (zie map 'Landeninformatie'). In uw concreet geval gaf u aan dat de taliban u gedwongen wou rekruteren na het overlijden van uw vader die lid was van de taliban. Echter, zelfs indien uw vader effectief lid was van de taliban - wat hier betwijfeld wordt - is het uiterst onwaarschijnlijk dat de taliban familieleden van overleden talibs zou dwingen om lid te worden. Integendeel, uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban bij het overlijden van een talib eerder hun dankbaarheid zal tonen voor de geleverde diensten van het overleden familielid (zie map 'Landeninformatie'). Volgens uw verklaringen zouden de talibs, na het initiële gesprek in de velden, op een ander moment terug naar uw huis komen en u 'gedwongen meenemen'. Dit zou echter betekenen dat uw familie zou achterblijven zonder een mannelijk familielid boven de 15 jaar (i.e., mahram; CGVS, p. 6) en zonder iemand om, net zoals uw vader, op de gronden te werken. Dit zou het leven van uw familie bijgevolg enorm moeilijk maken en het is dus moeilijk te geloven dat de taliban op een dergelijke manier met familieleden van gestorven talibs zou omgaan. U brengt verder geen elementen aan die kunnen aantonen waarom u in een dergelijk uitzonderlijke situatie zou terechtkomen (CGVS, p. 16).

Ook zitten er een aantal vreemde elementen in uw aanvraag. Zo geeft u aan dat u initieel werd aangesproken door twee gewapende talibs in de velden voor uw huis. Tijdens dat gesprek gaf u aan dat u geen lid van de taliban wou worden en toen zeiden ze dat ze opnieuw zouden komen om u mee te nemen (CGVS, p. 14). Het is echter vreemd dat ze u toen niet meteen meegenomen hebben. Toen u hiermee geconfronteerd werd, gaf u aan dat ze u niet konden meenemen omdat u lawaai begon te maken en dat de talibs niet wilden dat de burens kwamen (CGVS, p. 15). Op de vraag of dit geen gevaarlijke reactie was – aangezien ze gewapend waren – antwoordt u dat ze u levend wilden hebben en dat ze u daarom lieten gaan (CGVS, p. 15). Het is echter vreemd dat ze u toen lieten gaan, terwijl ze volgens uw verklaringen duidelijk de intentie hadden om u gedwongen te rekruteren, u bovendien alleen in het veld was, de burens nergens te bespeuren waren en ze ook nog eens gewapend waren en dus duidelijk de bovenhand hadden (CGVS, p. 15-16). Het is bovendien opvallend dat u aangeeft dat mensen die niet megingen met de taliban, doodgeschoten werden, terwijl ze u dus zomaar lieten gaan (CGVS, p. 17). Hiermee samenhangend is het ook opvallend dat u geen concrete voorbeelden kon aanbrengen van dorpsgenoten die gedwongen gerekruteerd werd door de taliban, terwijl u zei dat dit wel gebeurde in uw dorp. U gevraagd om hier concrete informatie over te geven, kwam u immers niet verder dan een vage omschrijving van een persoon uit een ander dorp die werd doodgeschoten omdat hij geen lid wou worden van de taliban (CGVS, p. 16-17).

Ten slotte legt u ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent de verblijfplaats van uw familie. Op het einde van het persoonlijk onderhoud geeft u aan dat uw moeder naar het huis van uw oom trok omdat ze bang was dat uw jongere broer meegenomen zou worden door de taliban. Echter, bij het begin van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat uw moeder, zus en broer nog steeds in hetzelfde huis woonden in uw dorp (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u aan dat ze nog steeds allemaal in het oude huis wonen, maar dat ze daar niet vaak zijn. Even later specificeert u dat uw broer en zus de hele tijd bij uw oom leven, maar dat uw moeder soms nog alleen in het oude huis aanwezig is en soms daar ook nog blijft overnachten (CGVS, p. 17-18). Het is vreemd dat u hier dergelijke tegenstrijdige verklaringen over aflegt en het lijkt alsof u uw verklaringen aanpast doorheen het persoonlijk onderhoud. Bovendien zou uw moeder zichzelf, door soms nog alleen in het huis te overnachten, in onnodig gevaar brengen, waardoor de vraag hier dan gesteld kan worden of ze de taliban wel degelijk vreest.

Bovenstaande zaken zijn zodanig vreemd en/of tegenstrijdig dat de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals bevestigd wordt. U slaagt er dus niet in om de gedwongen rekrutering van de taliban aannemelijk te maken.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate

hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het

algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De medische documenten die u indient tonen slechts het bestaan van een oud botletsel aan die volgens uw verklaringen geen verband vertonen met uw asielrelaas. Bovendien is dit letsel niet van die aard dat het een risico op vervolging of ernstige schade bij terugkeer met zich meedraagt. Uw inschrijvings- en participatiebewijs met betrekking tot uw scholing in België staat los van uw vrees bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/3 tot 48/7 en artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker argumenteert dat er sprake is van een systematische vervolging van de Afghaanse bevolking die de door de taliban opgelegde waarden en regels niet volledig onderschrijft. Hij legt uit dat het taliban-regime sedert augustus 2021 aan de macht is in Afghanistan, dat het Afghaanse volk sedertdien in angst leeft en dat de vrije meningsuiting is verloren gegaan. Bij terugkeer naar Afghanistan zal hij niet in staat zijn om zijn mening in het openbaar te uiten. Hij benadrukt dat hij het talibanregime niet ondersteunt en dat hij hun waarden en ideeën niet deelt.

Hij wijst er verder op dat hij in maart 2021 in België is aangekomen, dat hij zijn land ongeveer twee jaar of langer geleden heeft verlaten, dat hij hier is geïntegreerd, dat hij werkt in een winkel en dat hij de Franse taal spreekt. Er is volgens hem geen betrouwbare informatie voorhanden omtrent de wijze waarop de taliban terugkeerders zullen behandelen, te meer nu sedert augustus 2021 nog geen enkele Afghaan het heeft aangedurfd om terug te keren naar Afghanistan. Hij ziet niet in hoe een terugkeer naar Afghanistan kan worden georganiseerd nu Afghanen in de praktijk niet uitzetbaar zijn.

Over zijn persoonlijke problemen legt hij het volgende uit:

“Met betrekking tot het feit dat hij in Roemenië een gedeeltelijk andere identiteit had opgegeven, verklaarde verzoeker dat hij niet in dat land wilde blijven, waar hij niet goed werd ontvangen, hetgeen de reden was waarom hij in dat land niet de waarheid over zijn ware identiteit had verteld. Hij bevestigde ook dat hij tijdens zijn reis naar België door de politie was geslagen. Dit element is echter niet relevant voor het onderzoek van zijn asielprocedure in België, ook al verergert het de bijzondere kwetsbaarheid waarin hij zich thans bevindt. Verzoeker heeft aan de asielautoriteiten uitgelegd dat hij tijdens zijn ballingschap in België honger en geweld heeft gekend.

In Afghanistan heeft verzoeker zijn hele leven in een klein dorp gewoond, was hij niet opgeleid en had hij zeer weinig activiteiten en mogelijkheden. Hij bevestigt dat er in zijn regio niet veel te doen is. Het feit dat hij in België werkt en studeert is in het geheel niet relevant voor de geloofwaardigheid van zijn bewering dat zijn activiteiten in Afghanistan beperkt waren. De kansen op werk en onderwijs in België en Afghanistan zijn uiteraard niet vergelijkbaar.

Verzoeker bevestigt dat hij nooit naar school is geweest. Het feit dat verzoeker kan hebben gezegd dat zijn taakara werd uitgevoerd zodat hij naar school kon gaan, betekent niet dat hij daadwerkelijk naar school is gegaan. Er zij aan herinnerd dat verzoekers district (Qarghyani, provincie Laghman) reeds vóór de overname bijna onder Talibanbestuur stond en dat er dus zeer weinig mogelijkheden waren om naar school te gaan. Er waren ook zeer vaak veiligheidsincidenten als gevolg van gevechten tussen het leger en de Taliban, wat de mogelijkheid om het huis te verlaten beperkt. Aanvragers uit de provincie Laghman kregen regelmatig subsidiaire bescherming voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overnamen. Het CGVS onderzoekt niet het gebied waar de aanvrager woonde.

Bovendien blijkt uit objectieve informatie niet dat de gedwongen rekrutering van jonge mannen door de Taliban niet bestaat. De bronnen bevestigen dat de Taliban jongeren rekruteren in periodes waarin zij meer onder druk staan. Het CGVS onderzoekt niet de veiligheidssituatie waarin verzoeker vóór zijn vertrek verbleef, teneinde de intensiteit van de gevechten en de noodzaak voor de Taliban om verzoeker in zijn gebied te rekruteren met het oog op de gevechten aldaar te beoordelen.

Verzoeker verklaarde dat de Taliban hem hebben verteld dat zijn overleden vader zou hebben gewild dat hij zich bij de Taliban zou aansluiten. Verzoeker heeft niet gezegd dat zijn vader eigenlijk wilde dat hij zich bij de Taliban aansloot. Zijn vader heeft hier nooit met hem over gesproken. De Taliban heeft hem dit vermoedelijk verteld om hem te manipuleren en te beïnvloeden.

Er is niets vreemds aan dat zijn vader is teruggebracht naar zijn oom van moederskant. De aanvrager komt uit een dorp en de mensen kennen elkaar als burens. Voorts zegt verzoeker dat zijn vader is gevonden in Bara Khalai in Haji Khali. Dit zijn geen verschillende plaatsen.

Tijdens het gehoor verklaarde verzoeker ook dat hij problemen had met begrip, concentratie en hoofdpijn. Hij kan niet slapen vanwege zijn problemen en de angst die wordt veroorzaakt door de duur en de onzekerheid van zijn asielprocedure. Hij is ook erg bezorgd over zijn familie.

Hij weet zich ook niet goed in de tijd te plaatsen.

Ten tijde van de gebeurtenissen was verzoeker nog jong, zelfs minderjarig, en het is begrijpelijk dat hij bepaalde vragen niet aan zijn vader durfde te stellen. In Afghanistan legde hij uit dat zijn vader geen privé vragen kreeg over zijn activiteiten. De vader van verzoeker werd boos en sloeg verzoeker en zijn moeder wanneer zij vragen stelden.

Verzoeker bevestigt dat zijn moeder en broers en zussen momenteel bij zijn oom van moederskant verblijven. Hij legt uit dat hij soms zijn oom aan de telefoon heeft en dat deze uitlegt dat de situatie zeer ernstig is en dat zij in angst en ellende leven. Hij stuurt geld naar Afghanistan zodat zijn familie kan eten. Verzoeker kon de taskaras van zijn oom van moederszijde en zijn vader verkrijgen (waarvoor hij op een vertaling wacht). Wat zijn eigen taskara betreft, stelt verzoeker dat hij die tijdens zijn ballingschap heeft verloren. Hij bevestigt echter dat hij in België zijn ware identiteit heeft opgegeven.”

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus zet verzoeker uiteen dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk wordt veroorzaakt door een oorlog die al vele jaren duurt en die is veroorzaakt door de taliban en door de machtsovername van de taliban. Verwijzend naar de talrijke rapporten gevoegd bij zijn verzoekschrift stelt hij dat er sprake is van een nooit eerder geziene crisis.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan onderschrijft hij de overwegingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. Tevens verwijt hij de commissaris-generaal geen onderzoek te hebben gevoerd naar de situatie in het dorp / het district / de provincie vanwaar hij afkomstig is.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker een geïnterpreteerde stukkenbundel toe met tal van persartikels en rapporten aangaande de algemene (veiligheids)situatie in Afghanistan (stuk 3, a-k).

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 24 november 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUSA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EUSA “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUSA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EUSA Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUSA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUSA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

3.2. Verzoeker maakt op 29 november 2022 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over samen met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, een brief van Fedasil betreffende de schrapping van zijn verplichte plaats van inschrijving, en fotokopieën van de taskaras van zijn maternale oom en van zijn vader.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van

artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij Afghanistan heeft verlaten uit schrik te worden gedood door de taliban omdat hij zich na de dood van zijn vader niet bij hen wilde aansluiten.

5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten en dat hij de beweerde vervolging door de taliban niet aannemelijk maakt, gelet op zijn tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen, en de aantasting van zijn algemene geloofwaardigheid. De commissaris-generaal stelt terdege vast dat verzoeker weinig of geen zicht biedt op zijn identiteit en nationaliteit, de datum van zijn vertrek uit Afghanistan en zijn activiteiten en achtergrond. Verder legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn medische problemen, maakt hij het lidmaatschap van zijn vader bij de taliban niet aannemelijk, kan hij niet overtuigen dat zijn vader is overleden en slaagt hij er niet in zijn persoonlijke problemen met de taliban, met name een (gedwongen) rekrutering, aannemelijk te maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.3. Met betrekking tot zijn verklaringen over de valse identiteitsgegevens die hij had opgegeven aan de asielautoriteiten in Roemenië, komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat hij niet in dat land wilde blijven en dat hij er niet goed werd ontvangen. Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, brengt hij geen concrete elementen bij die de desbetreffende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen en neemt hij niet weg dat hij, door tijdens zijn

interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan te geven dat hij er geen andere namen had gebruikt (NPO, p. 4), tevens de Belgische asielautoriteiten trachtte te misleiden.

5.4. Ter verklaring voor de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat hij weinig zicht biedt op zijn activiteiten en achtergrond in Afghanistan, geeft verzoeker aan dat hij in Afghanistan zijn hele leven in een klein dorp heeft gewoond, hij niet was opgeleid en hij zeer weinig activiteiten en mogelijkheden had. Deze uitleg overtuigt echter allerminst.

Vooreerst kan ook van een persoon met geen of slechts beperkte scholing redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast, minstens wordt dit niet aangetoond, of verzoeker zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

Verder kan niet worden aangenomen dat verzoeker, die de gezinsoudste is en reeds meerderjarig was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, binnen een tribale en patriarchale Afgaanse maatschappij gewoonlijk niet meer deed dan van 's ochtends tot 's avonds thuis bij zijn moeder te blijven (NPO, p. 10). Het verweer dat hij maar zeer weinig activiteiten en mogelijkheden had in Afghanistan is niet ernstig te noemen nu redelijkerwijs mag worden aangenomen dat hij als oudste zoon in een landbouwersgezin genoeg te doen zou hebben bij het helpen van zijn vader op het veld. In dit opzicht neemt de commissaris-generaal terecht in rekening dat de ondernemendheid die verzoeker in België tentoonspreidt met betrekking tot zijn school en werk, niet meteen te rijmen valt met de gemakzuchtige houding die hij in Afghanistan aannam. Verzoeker neemt met dit betoog overigens niet weg dat hij geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over de datum van zijn vertrek uit Afghanistan noch omtrent zijn gebrek aan scholing. In zijn verzoekschrift volhardt hij nooit naar school te zijn gegaan en legt hij uit dat het feit dat zijn taskara werd gemaakt zodat hij naar school kon gaan, niet betekent dat hij daadwerkelijk naar school is gegaan; hiertoe waren immers zeer weinig mogelijkheden en verzoeker verwijst tevens naar veiligheidsincidenten als gevolg van gevechten russen het leger en de taliban. Deze uitleg klemt echter nog steeds waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij ongeschoold was omdat hij van zijn vader niet naar school mocht gaan: *“Ik mocht niet van mijn vader naar school gaan, hij zei tegen mij dat ik niet mocht.”* (NPO, p. 9)

Alles samen genomen oordeelt de commissaris-generaal met recht dat verzoeker geen zicht biedt op zijn activiteiten en persoonlijke omstandigheden in Afghanistan. Dit gegeven ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid. Louter herhalen dat hij zijn taskara heeft verloren, doet hier geen afbreuk aan. De taskara's van zijn oom langs moederszijde en zijn vader, per aanvullende nota voorgelegd en die overigens niet meer dan fotokopieën betreffen en niet zijn vertaald, al evenmin.

5.5. Waar de commissaris-generaal verder op omstandige wijze vaststelt dat hij het lidmaatschap van zijn vader bij de taliban niet aannemelijk maakt, slaagt verzoeker er niet in hier anders over te doen denken.

Zo herhaalt verzoeker dat hij bepaalde vragen niet aan zijn vader durfde te stellen omdat hij toen boos werd en hem en zijn moeder sloeg. Hij komt met dit verweer echter niet verder dan eerder afgelegde verklaringen te herhalen, waarmee hij volgende pertinente vaststellingen ontkracht noch weerlegt: *“Slechts nadat u de expliciete vraag gesteld werd hoe het kan dat zij hier niet van op de hoogte was, gaf u aan dat ze uw vader hier een of twee keer naar gevraagd heeft, maar dat ook zij door uw vader werd geslagen (CGVS, p. 14). Dat u dergelijke informatie slechts na een expliciete vraag aanhaalde, doet dan ook vermoeden dat u uw relaas verder opbouwde naarmate uw persoonlijk onderhoud vorderde. Bovendien blijkt uit bovenstaande verklaringen dat u wel enig vermoeden had dat uw vader met andere activiteiten bezig was, hetgeen in strijd is met uw eerdere beweringen dat u niet op de hoogte was van de activiteiten van uw vader en dat u de twee talibs die u benaderden na de dood van uw vader niet geloofde met betrekking tot zijn lidmaatschap bij de taliban.”*

De uitleg dat hij toen nog jong was, *“zelfs minderjarig”*, biedt geen verschoning voor de aanpassingen in zijn verklaringen naargelang de vraagstelling van de protection officer, noch voor zijn weinig eenduidige verklaringen hieromtrent. Bovendien moet deze uitleg danig worden gerelativeerd nu hij op het moment van de vermeende dood van zijn vader in 2020 reeds achttien jaar was (NPO, p. 5).

Waar de commissaris-generaal het weinig aannemelijk acht dat verzoeker het niet van zijn vader zelf maar wel van de taliban vernam dat zijn vader wenste dat hij, na zijn dood, lid werd van de taliban, repliceert verzoeker dat de taliban dit hem vermoedelijk vertelden om hem te manipuleren en te beïnvloeden. Dit betreft evenwel niet meer dan een a posteriori verklaring die niet wordt onderbouwd en waarmee hij tracht het beweerdde gebeuren alsnog aannemelijk te maken. Dergelijk verweer overtuigt niet.

5.6. De commissaris-generaal oordeelt voorts terdege dat verzoeker de dood van zijn vader niet aannemelijk maakt gelet op de vele onlogische en tegenstrijdige verklaringen die hij hierover heeft afgelegd. Ook hier weet verzoeker deze pertinente vaststellingen niet te weerleggen of te ontcrachten.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat hij geen tegenstrijdige uitspraken heeft afgelegd omtrent de vindplaats van het lijk van zijn vader; hij zou zijn gevonden in Bara Khalai in Haji Khali. Verzoeker laat echter na deze bewering te onderbouwen. Hij brengt geen gegevens bij, zoals een kaart, die aantonen dat Bara Khalai daadwerkelijk is gelegen in Haji Khali en het niet gaat om twee verschillende dorpen. Wat betreft verzoekers kritiek met betrekking tot het motief dat inwoners van een ander dorp het lijk van zijn vader zouden heb herkend, betreft dit een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken, daar hij de overige motieven in de bestreden beslissing voldoende determinerend acht om te besluiten dat verzoeker er niet in slaagt te overtuigen dat zijn vader overleden is.

In de mate dat hij de tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen wijt aan het feit hij problemen heeft met begrip, concentratie en hoofdpijn, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker geen medisch attest neerlegt ter staving daarvan. Er zijn dan ook geen elementen voorhanden waaruit zou blijken dat verzoekers cognitieve vermogens zijn aangetast in die mate dat hij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en te voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de procedure. Verzoekers loutere beweringen aangaande zijn mentale toestand kunnen bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat hij tijdens het gehoor bij de DVZ en het CGVS niet daadwerkelijk of onvoldoende bij machte was om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen van zijn beschermingsverzoek. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier nu verzoeker in staat was om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, waarbij hem voldoende tijd werd gegeven om zijn relaas op een rustige manier uiteen te zetten. Verzoeker kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat hij niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn beschermingsverzoek op een coherente, volledige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Bovendien werd nergens enig gewag gemaakt van voormelde problemen met begrip en concentratie waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren en/of volwaardige verklaringen af te leggen.

De loutere bewering dat hij zich niet goed in de tijd kan plaatsen, neemt de Raad evenmin aan. Aangezien het overlijden van zijn vader een niet geringe impact had op zijn leven, een essentieel element betreft van het vluchtrelaas, een vrij recent karakter heeft en de directe aanleiding vormde voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze bedreigingen op eenduidige en doorleefde wijze zo precies mogelijk in de tijd kan situeren. Verzoekers onvermogen om dit te doen, houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van zijn relaas.

5.7. Door voorts er louter op te wijzen dat uit de objectieve informatie niet blijkt dat gedwongen rekrutering van jonge mannen door de taliban niet bestaat, slaagt verzoeker er niet in volgende bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen of te ontcrachten: *"In uw concreet geval gaf u aan dat de taliban u gedwongen wou rekruteren na het overlijden van uw vader die lid was van de taliban. Echter, zelfs indien uw vader effectief lid was van de taliban - wat hier betwijfeld wordt - is het uiterst onwaarschijnlijk dat de taliban familieleden van overleden talibs zou dwingen om lid te worden. Integendeel, uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban bij het overlijden van een talib eerder hun dankbaarheid zal tonen voor de geleverde diensten van het overleden familielid (zie map 'Landeninformatie'). Volgens uw verklaringen zouden de talibs, na het initiële gesprek in de velden, op een ander moment terug naar uw huis komen en u 'gedwongen meenemen'. Dit zou echter betekenen dat uw familie zou achterblijven zonder een mannelijk familielid boven de 15 jaar (i.e., mahram; CGVS, p. 6) en zonder iemand om, net zoals uw vader, op de gronden te werken. Dit zou het leven van uw familie bijgevolg enorm moeilijk maken en het is dus moeilijk te geloven dat de taliban op een dergelijke manier met familieleden van gestorven talibs zou omgaan. U brengt verder geen elementen aan die kunnen aantonen waarom u in een dergelijk uitzonderlijke situatie zou terecht komen (CGVS, p. 16)."*

Verzoeker klaagt nog aan dat het CGVS geen onderzoek heeft gevoerd naar de veiligheidssituatie waarin hij voor zijn vertrek verbleef teneinde de noodzaak te kunnen beoordelen van de taliban om verzoeker in zijn gebied te rekruteren, maar doet hiermee geen afbreuk aan voorgaande concrete bevindingen die op hem betrekking hebben. Verzoeker laat overigens na zelf informatie bij te brengen die de objectieve landeninformatie in het administratief dossier weerlegt en waaruit deze geopperde noodzaak tot gedwongen rekrutering van de zoon van een gestorven talib zou kunnen blijken.

Verzoeker gaat met zijn betoog overigens volledig voorbij aan volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal: *"Zo geeft u aan dat u initieel werd aangesproken door twee gewapende talibs in*

de velden voor uw huis. Tijdens dat gesprek gaf u aan dat u geen lid van de taliban wou worden en toen zeiden ze dat ze opnieuw zouden komen om u mee te nemen (CGVS, p. 14). Het is echter vreemd dat ze u toen niet meteen meegenomen hebben. Toen u hiermee geconfronteerd werd, gaf u aan dat ze u niet konden meenemen omdat u lawaai begon te maken en dat de talibs niet wilden dat de burens kwamen (CGVS, p. 15). Op de vraag of dit geen gevaarlijke reactie was – aangezien ze gewapend waren – antwoordt u dat ze u levend wilden hebben en dat ze u daarom lieten gaan (CGVS, p. 15). Het is echter vreemd dat ze u toen lieten gaan, terwijl ze volgens uw verklaringen duidelijk de intentie hadden om u gedwongen te rekruteren, u bovendien alleen in het veld was, de burens nergens te bespeuren waren en ze ook nog eens gewapend waren en dus duidelijk de bovenhand hadden (CGVS, p. 15-16). Het is bovendien opvallend dat u aangeeft dat mensen die niet meegingen met de taliban, doodgeschoten werden, terwijl ze u dus zomaar lieten gaan (CGVS, p. 17). Hiermee samenhangend is het ook opvallend dat u geen concrete voorbeelden kon aanbrengen van dorpsgenoten die gedwongen gerekruteerd werd door de taliban, terwijl u zei dat dit wel gebeurde in uw dorp. U gevraagd om hier concrete informatie over te geven, kwam u immers niet verder dan een vage omschrijving van een persoon uit een ander dorp die werd doodgeschoten omdat hij geen lid wou worden van de taliban (CGVS, p. 16-17).”

Verzoeker legt verder ook nog tegenstrijdige verklaringen af omtrent de verblijfplaats van zijn familie. De bestreden beslissing duidt terdege: *“Op het einde van het persoonlijk onderhoud geeft u aan dat uw moeder naar het huis van uw oom trok omdat ze bang was dat uw jongere broer meegenomen zou worden door de taliban. Echter, bij het begin van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat uw moeder, zus en broer nog steeds in hetzelfde huis woonden in uw dorp (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u aan dat ze nog steeds allemaal in het oude huis wonen, maar dat ze daar niet vaak zijn. Even later specificceert u dat uw broer en zus de hele tijd bij uw oom leven, maar dat uw moeder soms nog alleen in het oude huis aanwezig is en soms daar ook nog blijft overnachten (CGVS, p. 17-18). Het is vreemd dat u hier dergelijke tegenstrijdige verklaringen over aflegt en het lijkt alsof u uw verklaringen aanpast doorheen het persoonlijk onderhoud. Bovendien zou uw moeder zichzelf, door soms nog alleen in het huis te overnachten, in onnodig gevaar brengen, waardoor de vraag hier dan gesteld kan worden of ze de taliban wel degelijk vreest.”*

Het louter 'bevestigen' dat zijn moeder, broers en zussen momenteel bij zijn maternale oom verblijven, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen.

Voorgaande overwegingen, samen genomen met zijn ongeloofwaardige verklaringen rond het lidmaatschap en de dood van zijn vader, maken dat verzoeker zijn persoonlijke problemen met de taliban en de voorgehouden gedwongen rekrutering door hen niet aannemelijk weet te maken.

5.8. De overige motieven in de bestreden beslissing die terecht zijn en determinerend, laat verzoeker volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.9. Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal, dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoeker zijn beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk maakt.

In deze is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingen-verdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.10. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op het feit dat hij ongeveer twee jaar geleden Afghanistan heeft verlaten, hij intussen geïntegreerd is in de westerse samenleving en betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban als ongelovige zal worden beschouwd.

In zoverre uit het verzoekschrift aldus kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C 652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde).

Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen aanhouden vergelijkbaar met deze in België, volstaat aldus niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht.

Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

5.11. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd – in casu in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij – stelt de Raad het volgende vast.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesaties*" (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA verwijst in het rapport "*Afghanistan security situation*" van augustus 2022 dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door

de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (zie voetnoot 152, Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152, Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan”*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p.32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden

nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 38 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24).

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa, zal daadwerkelijk zijn verwesterd, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Het komt vooreerst aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is, moet rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022, p. 81).

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling

van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022, p. 49).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.12. Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na in zijn verzoekschrift enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd.

Verzoeker maakt vooreerst nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet in concreto aangetoond.

De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij in 2002 is geboren en in november 2020 Afghanistan heeft verlaten (NPO, p. 5-6; verklaringen DVZ, punt 10). Hieruit volgt dat verzoeker reeds meerderjarig was bij zijn vertrek uit Afghanistan en dus al was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Verzoeker betoogt dat hij lang genoeg uit het land is geweest om aan te nemen dat hij niet meer voldoende is vertrouwd met de plaatselijke gewoonten en normen, maar dit is niet meer dan een loutere bewering waarmee verzoeker wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld en die nog maar twee jaar in België verblijft, niet aantoonde dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

Verzoeker verwijst naar wat hij heeft verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud, met name *“Als ik nu zou terugkeren gaan ze me daar direct doden, het is duidelijk als we daar hun regels weigeren krijg je doodstraf, dus nu weet ik niet of ik ooit mijn moeder ga terugzien of niet.”* (NPO, p. 19). Er kan uit het geheel van zijn verklaringen echter niet blijken dat verzoeker dit heeft aangevoerd in het kader van een (toegeschreven) verwestering. Hij verwijt de commissaris-generaal dat een (toegeschreven) verwestering niet nader werd onderzocht. Het is evenwel verzoeker die zelf instaat voor de verklaringen die hij aflegt en het is niet aan de protection officer is om het persoonlijk onderhoud te ‘sturen’. Het weze herhaald dat het vooreerst aan verzoeker toekomt in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Er werd verzoeker nochtans de mogelijkheid geboden om dit te berde te brengen. Zo werd hem gevraagd of er nog andere elementen zijn waarom hij niet terug kan keren naar Afghanistan, waarop hij ontkennend antwoordde en vervolgens verklaarde: *“Nee, maar de Taliban zullen een keer iets zeggen en ze gaan het ook daarna doen en omdat ik ook gevraagd was om mee te gaan, dan gaan ze ook blijven vragen en als je iets weigert dat ze vragen zullen ze je doden of executeren.”* (NPO, p. 19). Dit is een uiterst vaag betoog waaruit geen (toegeschreven) verwestering kan worden afgeleid, maar dat enkel betrekking lijkt te hebben op verzoekers beweerd vrees voor (gedwongen) rekrutering door de taliban. Er mag van verzoeker, als meerderjarige, nochtans worden verwacht dat hij op voldoende duidelijke wijze een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering kan formuleren. Uit het persoonlijk onderhoud kan geenszins blijken dat hij daartoe een ernstige en duidelijke aanzet heeft gemaakt.

Zijn beweerd niet-gespecificeerde integratie mist verder de nodige concretisering, uitwerking en onderbouwing in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift volledig te zijn geïntegreerd in de westerse samenleving en dat hij zijn mening in het openbaar niet zal kunnen uiten en niet vrij zal kunnen leven maar hij concretiseert dit summier betoog niet, laat staan dat hij deze blote bewering op enige wijze onderbouwt. Zo licht hij

niet toe welke mening hij niet openbaar zou kunnen uiten of in welke sector hij niet zou kunnen werken. Ook ter terechtzitting beperkt verzoeker zich slechts tot een vage verwijzing naar de waarden en normen van de Belgische maatschappij. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift nog dat er geen reden is om aan te nemen dat hij zich bij terugkeer aan de door taliban opgelegde regels zal kunnen houden na verscheidene jaren in Europa te hebben gewerkt en vrij te hebben geleefd, maar ook dit betoog is zo algemeen en vaag dat het niet overtuigt. Toen hem werd gevraagd of er iets veranderd was voor zijn familie sinds de machtsovername van de taliban, gaf verzoeker te kennen dat hij met zijn moeder niet over andere dingen had gesproken en dat hij het dus niet weet (NPO, p. 18). Verzoekers gebrek aan interesse voor de positie van zijn moeder, als alleenstaande vrouw onder een talibanregime, is tekenend en geeft geen blijk van een oprechte verontwaardiging of oneensheid met de talibanregels.

Het loutere gegeven dat verzoeker Frans spreekt en in België werkzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet (reden waarom hij blijkens de brief van Fedasil het opvangcentrum diende te verlaten), toont op zich geen daadwerkelijke verwestering aan, d.i. een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan verzoekers tewerkstelling, de aard ervan en het spreken van Frans op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. Alleszins laat verzoeker na dit op enige wijze in concreto uiteen te zetten.

Het betoog dat er een groter risico is in rurale gebieden, hetgeen hij koppelt aan zijn bewering dat hij afkomstig is uit een klein dorp in een conservatieve omgeving, met name het subdorp Mullayan Khalai, district Qarghayi in de provincie Laghman, dat reeds onder controle stond van de taliban voor de machtsovername, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat, nu verzoeker nergens in concreto aanduidt dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen die aanleiding kunnen geven tot een toegeschreven verwestering. Hij maakt niet aannemelijk dat hij zich Westerse gedragingen of opvattingen heeft eigen gemaakt waardoor hij zou zijn verwesterd of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat hij om die reden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd.

De duur van zijn verblijf in België sinds maart 2021 is, gelet op wat voorafgaat, verder niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft met zijn familie (zie infra). Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België van twee jaar, zonder meer, maakt verzoeker dan ook geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Met zijn zeer summier betoog toont verzoeker, wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld en die nog maar twee jaar in België verblijft, verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige, afvallige of als spion of verrader.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker nog een familienetwerk heeft in Afghanistan en dat hij nog in contact staat met zijn familie (NPO, p. 6). Er blijkt daarbij niet dat zijn familie problemen heeft gekend, louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de

ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geveiseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit, zoals afpersing of ontvoering, bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de taliban zouden hebben aangekondigd dat afgewezen asielzoekers die terugkeren door de rechtbanken zouden worden berecht, stelt de Raad vast dat het artikel dat verzoeker citeert en waarvan hij de weblink vermeldt, slechts een selectieve lezing maakt van het oorspronkelijke artikel in het Oostenrijkse dagblad Kronen Zeitung waarnaar in het artikel van informigrants.net wordt verwezen. Daaruit blijkt dat het van belang is om de precieze inhoud van het gesprek en de bijzondere context ervan mee te nemen. Er werd met name specifiek aan de woordvoerder van de taliban gevraagd of zijn regering Afghanistan die geen recht hebben op asiel en mogelijk strafbare feiten hebben gepleegd zou terugnemen. Daarop antwoordde deze woordvoerder dat deze Afghanen worden teruggenomen en voor de rechtbank gebracht. Aldus blijkt niet dat deze passage verwijst naar elke Afgaanse terugkeerder, laat staan naar Afghanen die geen criminele feiten hebben gepleegd.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Van een systematische vervolging van Afgaanse mannen is geen sprake. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoeker voert tevens kritiek op de gehanteerde landeninformatie die hij nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht. De Raad wijst er evenwel op dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder in concreto aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Waar verzoeker voorts niet inziet hoe een terugkeer naar Afghanistan kan worden georganiseerd nu Afghanen in de praktijk niet uitzetbaar zijn, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Dat afgewezen Afghanen illegaal in België moeten leven, heeft geen uitstaans met een nood aan internationale bescherming.

Het betoog dat het talibanregime, door eventuele besprekingen met de Belgische regering om de terugkeer te organiseren, verzoeker zou kunnen identificeren als een asielzoeker, is zuiver hypothetisch en in deze stand van zaken niet aan de orde.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

5.13. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of gevisieerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

6.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat een verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt

blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in het land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend moet worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door objectieve factoren, enerzijds, dan wel actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “M.S.S.” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “M.S.S.” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socioeconomisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen,

al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstreckers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctie-regime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5*).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties

van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de taliban-regering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij stelt in zijn verzoekschrift dat hij geld naar zijn familie stuurt in Afghanistan en dat het onmogelijk zal zijn voor hem om een baan te vinden en zijn gezin te onderhouden bij terugkeer in Afghanistan maar hij maakt nergens concreet aannemelijk dat dit verband houdt met een opzettelijk gedrag van een actor dat specifiek tegen hem gericht is.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die hierover anders doen denken.

Waar hij hierin verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Voor zover hij laat gelden dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan kan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië in 2011 zoals in de zaak Sufi en Elmi, kan verzoeker niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-facto-regering aanwezig, met de-facto-ministers en -functionarissen (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze van het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest Sufi en Elmi nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in voormeld arrest werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker laat uitschijnen dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de talibanregering, die door geen enkel land wordt erkend, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en financiële/economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het taliban-regime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker, verwijzend naar zijn *“slechte mentale toestand”*, niet aannemelijk maakt dat de taliban of andere actoren zijn betrokken bij de toekenning of het ontzeggen van medische hulp om redenen die verband houden met het Vluchtelingenverdrag. Bovenal zijn er geen indicaties dat verzoekers situatie een hardheid vertoont die kan worden gekwalificeerd als daad of daden van vervolging in zinnen hoofde.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden

onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *Elgafaji* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze *“Country Guidance”* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening worden gehouden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in nagenoeg heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 kunnen worden beschouwd als een update van de ACLED-data uit de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van ‘riots’, ‘protests’ en ‘strategic developments’ worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119).

In de provincie Laghman, verzoekers regio van herkomst en dus bestemming, vonden er in die periode 18 veiligheidsincidenten plaats, waarvan 8 *battles*, 5 *explosions/remote violence* en 5 *violence against civilians*. ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. ACLED kende geoprecisiecode 3 toe aan 4 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om een moord op een lid van de taliban door onbekenden (*battles*); twee explosies van gevonden, niet eerder ontplofte munitie (*explosions/remote violence*) en de moord op een voormalig medewerker van het National Directorate of Security (NDS) door onbekenden (*violence against civilians*). Laghman is daarmee de provincie met het tiende laagste aantal veiligheidsincidenten van de 34 provincies in Afghanistan. De meest door het geweld districten betreffen Alingar en Mehterlam, waartoe het verzoekers district van herkomst, Qaragahy, niet behoort (EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 152).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘*unexploded ordnance*’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban (EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 72).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo’n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP’s) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, is er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. Hij komt niet verder dan zijn kritiek dat in de bestreden beslissing niet specifiek werd ingegaan op de situatie in de provincie Laghman.

Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Laghman – verzoekers regio van herkomst, voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, met name in de provincie Laghman. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij aldaar een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813. Vooreerst dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin is bepaald dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere

vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd in Afghanistan. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar voormeld wetsartikel niet dienstig.

9. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES